

Som Johnny, Johnny Guitar

Joan Ferrer Miserol

De nin me deien Johnny, però quan me vaig fer gran i vaig esser un dels millors pistolers de la meva regió, tothom me coneixia pel meu nom complet, Johnny Logan. Un dia me vaig cansar de la pistola i vaig canviar-la per una guitarra; llavors m'anomenaren pel nom que Nicholas Ray me va immortalitzar, el de Johnny Guitar. La guitarra era més molesta de dur que la pistola, però era molt més entranyable; i enl loc d'espantar els que tenia davant, amb la seva música, els unia entre ells i cap a mi. Malgrat haver estat un dels millors pistolers, un dels mes temuts, possiblement el cinema mai no s'hauria fixat en mi si no hagués pres la decisió de dedicar-me a la guitarra. No per les meves virtuts com a guitarrista, sinó perquè, gràcies a ella, vaig tenir la fortuna de viure una de les aventures d'amor més boges que mai han passat a l'oest americà. Un dia, vaig rebre una invitació per anar a tocar a un *saloon* de la meva antiga amant Vienna, que l'havia muntat perquè sabia que per allà passaria el ferrocarril, i l'indret se convertiria en una ciutat amb necessitat de disposar d'un lloc per desbravar els seus habitants. Si m'era difícil rebutjar una oferta de treball, encara més l'ocasió d'estar de bell nou amb Vienna, una dona que sense perdre cap de les seves virtuts femenines sabia comportar-se, si calia, amb el coratge d'un home; i això era important a l'oest.

Quan vaig arribar al territori d'ella, des de dalt d'un turo, vaig presenciar l'atac de quatre pistolers a una diligència, a la qual saquejaren, i mataren un dels passatgers. No m'agradà gens ni mica; com tampoc m'agradà arribar al *saloon* de Vienna enmig d'una forta turmenta de vent i sorra. Tots els esdeveniments se presentaven contraris al que jo esperava i desitjava; els presagis eren decebedors.

I a dins no ho eren menys, tots els empleats me miraren com si fos la primera persona que hi entrava. Poc temps després arribà la diligència que havia vist assaltar, i entraren mort el germà d'Emma, la madona d'aquell territori, que, a més de voler apropiarse del *saloon* de Vienna, la hi tenia jurada perquè estava enamorada del seu amant, Dancing Kid, precisament al qui acusava d'haver assassinat el seu germà. Després arribà Dancing Kid amb els seus tres companys, i les coses se posaren tan malament que vaig haver de tocar la guitarra perquè Emma ballàs amb Kid, fent compliment als nostres noms, el meu de Guitar i el seu de Dancing. Després d'alguns estires i arronses varem quedar sols jo i Vienna, i no per petulància, sinó perquè surt a totes les antologies d'*amour fou*. Reprodueix el curt diàleg que tinguérem, començant amb una pregunta meva molt directa.

—¿A quants homes has oblidat?

—I tu, ¿de quantes dones te'n recordes?

—No te'n vagis!

—No m'he mogut.

—Diguem alguna cosa agradable.

—¿Què vols que te digui?

—Menteix-me. Diguem que sempre m'has esperat. Diguem-ho!

—Tots aquests anys t'he esperat.

—Diguem que si no hagués vingut t'hauries mort.

—Si no haguessis vingut estaria morta.

—Diguem que m'estimes tant com jo a tu.

—T'estim tant com tu a mi.

—Moltes gràcies.

Després de recordar la nostra primera trobada, Vienna m'abraçà i, a la seva manera, se declarà. Igual com jo ho havia fet a la meva. Me digué:

—T'estava esperant, Johnny. ¿Per què has estat tant de temps?

L'endemà, Vienna va decidir tancar el seu compte i treure els doblers del banc, propietat també d'Emma, per acomiadar els seus empleats. El poble estava completament buit perquè tothom havia anat al funeral del germà d'Emma. Quan partirem amb la carreta, Vienna i jo sols; i, entre aquella solitud sepulcral, dins el més profund del meu cos, en el centre del meu cor, va fer-se realitat aquell diàleg que tinguérem la nit anterior. Però, estant al banc, vengué la colla de Dancing Kid a assaltar-lo, i Emma donà la culpa de complicitat a Vienna, malgrat els bancaris ho negaren. Ja no teníem escapadòria. La patrulla d'Emma va incendiar el seu *saloon* i va detenir-la. Quan intentaven penjar-la, vaig tenir la sort i el coratge de tallar-li la corda i poguérem fugir. Tots dos ens refugiàrem a l'amagatall de Kid. Quan ell va sentir

que jo realment era Johnny Logan va quedar paralitzat, i Vienna irònicament li digué: "Sí, val més que ballis i així viuràs més". Amb aquestes paraules vaig veure que només un dels dos podia quedar viu. La patrulla va trobar l'amagatall, i Kid i Emma moriren. A la fi quedàrem lliures.

El més emocionant de tota aquesta història va passar quan, ja acabat tot, ben davant d'una cascada, Vienna i jo ens besàrem, i sentírem, a més de l'aigua colpejant la terra, la veu melosa i profunda de Peggy Lee cantant la cançó que ella mateixa, per homenatjar-me, composaria seixanta anys més tard per l'esmentada pel·lícula de Nicholas Ray. Després, reconstruïrem el *saloon* i vérem com s'establí una nova ciutat al seu voltant. Però això no val la pena contar-ho perquè és obvi; i les obvietats no són matèria artística. Per aquesta raó, el film acaba abraçant-nos Vienna i jo, amb la cançó de Peggy Lee de rerefons. ■

